

δὲν μοῦ ἔπρεπε νὰ γκρεμιστῶ τάχα; Καθὼς τὸ συλλογιζόμενον, ταμάϊμα, χάνω τὸ κλαδί, χάνω τὸ στουρνάρι, καὶ πέφτω, καὶ

κυλιέμαι κατακέφαλα κάτω στὸ βέμμα. Θυσία, θὰ πηγαινα μαζί με τὴν ἀγάπη. Καθὼς ἐκυλίστηκα, θὰ τὸ πιστέψετε; ἐπῆγα, ὄχι ἐγὼ, μ' ἐπῆγε ὁ ἄγγελος ποῦ μ' ἐφύλαγε, ὁ πόνος ποῦ μ' ἐκυβερνοῦσε, ὁ Θεὸς ποῦ ἔστειλε τὸν πόνο, ἔστειλε καὶ τὸν ἄγγελο καὶ βρέθηκα σὲ μιὰ στιγμή μέσ' ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης. Πῶς ἐγινε αὐτό, κ' ἐγὼ δὲν ἀγροίκησα. Νὰ βρεθῶ μονοκοπανιὰ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς! Κ' ἐνῶ πρὶν τὴν ἐβλεπα πῶς ἦτον ταπίστομα, πῶς γύρισε ἀπ' τὸ ἓνα πλευρό, κ' εὐρέθηκα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς;

Τὸ Πετρί δὲν εἶχε βαρέσει, ἦτον μόνο λιγοθυμισμένη' ἂν ἐδάρεσε καὶ κἄπου, δὲν τῶλεγε. Ἐγὼ εἶχα βαρέσει καὶ καλά, στὸ χέρι, στὸ πλευρό, στὸ κεφάλι, μὰ δὲν ἀγροικούσα τὸν πόνο. Κ' ἐμείναμε μωδιασμένοι ὥρα πολλή, ἀγκαλιαστά, στὴ δροσιά, μέσα στὸ βέμμα, κ' ἀναστενάξαμε, καὶ δὲ λέγαμε τὸν πόνο μας. Ἄχ,

(... Ἐκρατούμανε ἀπ' τὰ κλαδιά.

πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό; ὅσα χρόνια κ' ἂν ζήσω, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω».

— Καὶ δὲν εἶνε γιὰ ξέχασμα, Γιάννη, εἶπεν ὁ Γιαννάκης τ' Ἀργυροῦ. Αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ περάσῃ στὰ χρονικά, καὶ θαρρῶ πῶς θὰ περάσῃ.

Δὲν ἔρριψε βλέμμα πρὸς ἐμὲ ὁ Γιαννάκης, ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα. Δὲν καταδέχτο νὰ «ἐννεύῃ ὀφθαλμῶ μετὰ δόλου», ἀλλὰ τὰ «βλέφαρά του ἔνευαν δίκαια καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔβλεπον ὀρθά». Καὶ ὁμως ἡ πρόρρησίς του ἐπηλήθευσε.

† ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Εἰς κάποιον ἥρωα τῆς τιμῆς...

ΤΗΣ ἔτρωγε ὅσα δούλευε ξενύχτια ἢ ἀδελφή του...

Στὸ τέλος τὴν μαχαίρωσε «ἐνεκα... τὴν τιμῆ του!»

ΣΑΤΑΝΑΣ